

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVENSON, ELLIE

Camera 706 / Ellie Levenson ; trad. din lb. engleză:

Irina Borțoi. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-671-5

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

ELLIE LEVENSON

Camera 706

Traducere din limba engleză și note de Irina Borțoi

Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ROOM 706
Copyright © 2026 Ellie Levenson
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Capitolul 1

Ora 13.05

Camera 706

Kate se așeză la loc pe fotoliul din camera de hotel. Ceasul de pe noptiera încastrată arăta că e abia trecut de ora unu, ceea ce însemna că avea cam o oră până când trebuia să plece. În fața fotoliului se afla un taburet mic cu aceeași tapițerie, pe care stătea meniul de room-service. Împinse meniul pe podea și își întinse picioarele, simțind tensiunea din pulpe când flexă degetele de la picioare în sus, spre corp, cu oja burgund ciobită reflectând lumina aplicelor și cu coapsele goale lipite una de alta în spațiul îngust din fotoliu. Își simțea obrazii îmbujorați. Auzea dușul în baie și știa că James se spală cu grijă de orice urmă a ei. Își va fi adus propriul gel de duș, într-o mică geantă de toaletă din piele, ceva masculin. Își imaginează că ar fi ușor să-i cumperi cadouri. I-ar plăcea lucrurile bărbătești: cutii din lemn, dosare din piele, butoni pentru cămașă.

Kate nu își aducea propriul gel de duș când se întâlneau. Îi plăcea să le folosească pe cele din hotel. Ajunsese să adore hotelurile în ultimii ani, cu notele lor de considerație profesionistă. Îi plăceau chiar și locurile anonime de trei stele în care mergeau de obicei, cu indicatoare în lobby care semnalizau escapade corporative și seminare cu titluri precum „Managementul autentic:

„Apartamentul Eden”. Astăzi însă, erau într-un hotel mai elegant, la doar un cvartal de Tamisa.

James era cel care rezerva mereu hotelul. Kate știa că făcea asta de obicei printr-un site specializat în tarife de zi pentru camerele altfel rămase neocupate. Nu știa cum se cheamă, deși întotdeauna s-a gândit că se numește fuck.com. Ocazional, site-ul îi propunea oferte bune la hoteluri ușor mai elegante și bine amplasate precum acesta, genul care atrăgeau turiștii și cuplurile în Londra pentru o scrută pauză de la alte zone ale țării, dar și oaspeți în deplasări de afaceri, care își decontau șederile.

În afară de sex, articolele de toaletă gratuite erau cel mai bun lucru. Dacă ar fi fost într-o deplasare de serviciu, Kate s-ar fi simțit obligată să măture sticlutele în portfard și să i le aducă acasă lui Annie, a cărei colecție, care se datora mai ales lui Vic; ajungea rareori în baie, însă era esențială pentru jocul preferat al fiicei sale, și anume „laboratorul științific”, în care sticlutele erau aliniat la nesfârșit după mărime sau culoare și combinate în diverse poțiuni.

Dar, de vreme ce Kate nu era într-o deplasare de serviciu și nu putea să ia acasă nimic care să arate că a fost într-un hotel, se bucura să folosească de una singură gelul de duș, șamponul și loțiunea din sticlute, până la ultima picătură, fără să se grăbească, poate chiar spălându-se pe cap de două ori ca să le consume pe toate.

De-asta nu o deranja că James făcea mereu duș primul și apoi pleca. Agenda lui îi acorda rareori mai mult de câteva ore libere. După ce pleca, ea se desfăta în liniște. Făcea baie sau duș dacă nu era cadă, apoi se întindea puțin pe pat ca să retrăiască leneș tot ceea ce făcuseră până mai adineauri, uneori chiar provocându-și din nou un orgasm, cu alarma pusă ca să fie sigură că va fi trează ca să se întoarcă la timp și să-i ia pe copii

de la școală. Nu că ar fi făcut vreodată mai mult decât să moțâie după ce făcea sex cu James. El o lăsa epuizată, dar și alertă în același timp.

Kate se simțea cam expusă, așa cum stătea goală pe fotoliu. După șase ani de când făcea asta o dată la câteva luni, era relaxată fizic în prezența lui James, lipsită de inhibiții în timpul sexului și destinsă în propriul corp. Dar după, când el se îmbrăcase deja și trecuse din nou în modul oficial, începea să se simtă oarecum jenată de nuditatea ei.

Luă o pernă mare de pe podea, fiindcă erau foarte multe. Le aruncaseră pe toate de pe pat la scurt timp după ce ajunsese ea în cameră. Fețele de pernă erau create special pentru lanțul de hoteluri, cu sigla acestuia imprimată pe fața fiecăreia, cu un font care părea o broderie. O strânse la piept, iar perna reuși să o acopere în mare parte. Acum, că nu mai erau concentrați unul pe plăcerea celuilalt, Kate auzea sunetele orașului prin geamurile groase ale hotelului, bâzâiturile și zbârâiturile constante ale elicopterelor și ale sirenelor.

James scoase capul pe ușa băii. Se ștergea viguros cu prosopul; corpul îi era practic uscat, dar apa îi sclipea în părul scurt, de un cenușiu închis. Ea vru să întindă mâna și să-l atingă din nou, dar nu se atingeau niciodată după ce se spăla el. Când păraseau camera, păraseau și orice urmă a celuilalt.

— E totul bine? întrebă el.

Kate zâmbi și dădu din cap, iar el dispăru înapoi în baie.

Pe biroul de lângă fotoliu era o telecomandă, iar în fața unui telefon de modă veche, o cutiuță cu steagul Union Jack. Lângă ea erau un carnetel și un pix cu antetul hotelului. Luă cutia și o deschise. Înăuntru se afla un bilet scris de mână, pasămite din partea managerului.

Stimați oaspeți, vă mulțumim că ați ales să stați la noi.
Sub bilet erau două trufe de ciocolată. Luă una și mușcă din ea, apoi se întinse după telecomandă și o îndreptă spre televizorul montat pe peretele de deasupra biroului.

Era pornit de câteva minute, cu sonorul scăzut, pe un canal de știri nonstop, dar îl ignorase în mare parte, bucurându-se de euforia de după orgasm. Mai târziu, în drum spre casă, poate că avea să înceapă să se simtă puțin vinovată și să se străduiască să pară normală când avea să ia copiii și să intre din nou în viața de familie, dar în clipa asta nu își putea reține zâmbetul. Termină bomboana pe care o începuse, își întinse picioarele din nou și se lăsă pe spate pe fotoliu. Îl auzea pe James în baie, spălându-se pe dinți.

Câteva cuvinte din reportajul de știri îi atraseră atenția. I se păru că aude „Londra” și „hotel”. Oricare ar fi fost cuvintele, fură destul cât să o facă să se ridice și să se concentreze asupra ecranului.

— Să-mi bag picioarele!

Capitolul 2

Mai devreme în dimineața aceea

Dacă dimineața asta ar fi fost cu zece ani în urmă, înainte să aibă copii pe care să-i ducă în diverse locuri, cu hainele potrivite, la ora potrivită și cu prânzul potrivit, Kate poate că ar fi petrecut mai mult timp îmbrăcându-se și pregătindu-se de ziua ce urma. Dar azi nu avu timp de așa ceva. Avu timp să-și ia gelul de duș bun din dulăpiorul din baie și să-l folosească pe acela în locul mizeriei cu miros dulce de pepene roșu și ananas, care ieșea dintr-o sticlă în formă de sirenă și care avea o nuanță de roz-deschis, și atâta tot. Își păstră părul uscat cu o cască de baie, care arăta de parcă ar fi aparținut unui personaj dintr-o carte victoriană cu povești ilustrate. Știa că avea să-l spele oricum în după-amiaza aceea.

— Ne mai trebuie chifle, spuse Vic când Kate intră în bucătărie, întinzându-i o cană cu ceai pe care scria *Cel mai bun papa din lume*. Au fost destule pentru prânzul de azi, dar pentru mâine nu mai sunt.

Kate dădu din cap spre el cu un gest aprobator. Nu știa de ce copiii ei aveau o ură patologică față de sendvișuri, dar le plăcea să mănânce chifle.

— Ce ai azi în agendă? întrebă Vic.

— Am un interviu cu o psihologă pentru un text pe care îl scriu pentru revistă. Un articol despre somn și sănătatea mintală.

— Unde vă vedeți, undeva elegant?

— Trebuie să mă uit unde anume, spuse Kate degajată. Dar nu e ceva special. O cafenea pe lângă Waterloo, cred.

Minciunile îi veneau cu ușurință.

— N-ai vrut să-l faci virtual? întrebă Vic.

Știa cât de mult îi place să lucreze de acasă când poate, bucurându-se de luxul unei case liniștite.

Kate ridică din umeri drept răspuns. Îi plăcea să rămână cât mai aproape de adevăr.

— E în Londra o zi și m-am gândit să-l ținem în persoană. Asta e a ta, apropo, spuse Kate și-i arătă cana.

Copiii o cumpăraseră cu câțiva ani în urmă, de Ziua Tatălui. Mă rog, Kate o cumpărase. Fusese încântată să o vadă într-un magazin de cadouri de pe London Bridge, un *papa* printre atâția *tați*, *tăticsi* și *tătuți*.

— Te iubesc destul cât să te las să o folosești, spuse Vic peste umăr în timp ce urca la etaj să facă și el duș.

Kate luă punguțele de mâncare ale copiilor și le umplu cu chiflele cu brânză pe care le pregătise Vic. Mai scosese chipsuri și iaurt pentru fiecare copil, deși uitase că lui Annie nu îi plac decât cele cu zmeură. Kate îl înlocui, puse la pachet iaurturile împreună cu câte un măr, apoi le umplu sticlele cu apă.

După aceea tocă repede niște morcovi și cartofi, scoase din frigider punga cu supă concentrată gata făcută și pulpele superioare de pui și le aruncă pe toate în slow-cooker. Adăugă o mână de orz perlat. Ultima. Deschise lista de cumpărături de pe telefon și adăugă orz perlat și chifle, sub hârtie igienică și ketchup. Puiul ar fi trebuit prăjit înainte, dar nu era timp pentru așa ceva și chiar nu voia să miroasă a prăjeală. În plus, cina asta era doar pentru ei, nu trebuia să fie perfectă.

Fu nevoie de mai mult timp să găsească șosete asortate pentru fiecare copil în teancul de haine curate decât să facă orice altceva în dimineața aceea. Era deja încinsă când găsi șosetele, ce să mai vorbim să le și tragă peste tălpile zvârcolitoare.

— E aproape ora de plecare, strigă Kate din bucătărie, unde își smulse cu penseta un fir de sprânceană care îi apăruse peste noapte, folosind oglinda lipită pe interiorul dulapului cu farfurii și penseta din trusa medicală.

Lăsă cuvintele să i-o ia înainte și să pătrundă camera de zi, unde copiii stăteau la un capăt și la celălalt al canapelei, cu tălpile lipite unul de celălalt, și urmăreau un videoclip cu o familie din Vestul Mijlociu al Statelor Unite, care se pregătea de propria zi de școală.

— Dinții. Încălțăminte.

— Nu putem, mami. Ashleigh n-a terminat de mâncat cerealele aurii, spuse Annie.

— Care e Ashleigh? întrebă Kate.

— Fetița.

Pe ecran, o fată de vreo zece ani, cu părul roșcat, îmbrăcată cu o salopetă și o șapcă de baseball pe cap, își ducea lingura cu cereale la gură. Kate mută picioarele copiilor și se așeză între ei, trăgând fiecare picior spre ea ca să le pună pantofii.

— Atunci Ashleigh o să întârzie la școală, nu?

— Of, mami, asta e de acum câteva luni, zise Annie și o privi cu milă.

Copiii adorau familia aceasta și îi urmăreau videoclipurile cu religiozitate. Cinci băieți și o fată, toți cu un comportament ireproșabil și care își puneau singuri pantofii, și cu niște părinți care ieșeau la întâlnire o dată pe săptămână și purtau pijamale asortate.

— În fine, Ashleigh nu merge la școală.

— Nu?

— Nu, mami și papa al ei îi predau acasă și, în fiecare după-amiază, se duc în pădure pentru școala în aer liber. Putem să facem și noi la fel?

— Nu. Aici nu sunt păduri. Și v-am învățat deja tot ce știu.

— Tot?

Annie părea neîncrezătoare.

— Da.

— Dar eu am doar șapte ani.

— Știu.

Annie tăcu o clipă, după care vorbi din nou.

— Mami, mi-e dor de Pufi.

— Știu, draga mea. Dar o să-l vezi din nou diseară. O să trecem pe la cabinet în drum spre casă de la școală și o să-l luăm.

Pufi era iepurele lui Annie, botezat de ea pe când era o mingiuță de puf. Sosise în ziua când Annie împlinise cinci ani, cu toate că nu era un cadou de ziua ei.

— Animalele de companie nu sunt cadouri de ziua de naștere sau de Crăciun, insistaseră Kate și Vic. Animalele de companie sunt un angajament important, nu doar o jucărie temporară. Este absolut o coincidență că iepurașul pe care ne-am gândit să-l luăm și pe care ți l-ai dorit cu atâta disperare a venit să locuiască la noi chiar de ziua ta.

Accesoriile pentru iepure erau cadouri potrivite pentru ziua de naștere însă, așa că împachetaseră cușca și castroanele pentru mâncare alături de celelalte cadouri ale lui Annie.

Iepurele era la veterinar pentru investigații din cauza unor infecții urinare recurente. Având în vedere că Pufi era în general ignorat de Annie de când o ciupise

de deget cu câteva luni în urmă, Kate era puțin mirată că fetița observase măcar că lipsește.

A fost o dimineață plăcută. Nimeni nu a țipat. Nimeni nu a făcut o criză fiindcă voia un pulover fără nasturi când a primit un cardigan. Nimeni nu a refuzat micul-dejun, deși cerealele lui Lenny abia fuseseră atinse, observă Kate, în timp ce vărsa în coșul de gunoi resturile tari ca piatra și deschidea mașina de spălat vase. Lenny, băiatul ei de nouă ani, părea să treacă prin diverse faze când venea vorba de mâncare. În unele zile i-ar fi mâncat și pe ei, cu tot cu casă, râdea două castroane de cereale și niște pâine prăjită, după care mai înfuleca pe furiș și niște biscuiți înainte să iasă din casă. În alte zile, nu mânca practic nimic. Kate nu voia nici ea micul-dejun astăzi. Stomacul îi era prea agitat pentru așa ceva.

Mașina de spălat era plină cu vase curate. Kate închise ușa la loc și puse castronul în chiuvetă, clătindu-l puțin înainte să strige pe scări în sus către Vic: „Ne vedem mai târziu!”

Vic lucra pentru o organizație caritabilă literară, punând în legătură companiile care aveau bani să cumpere cărți cu școlile care aveau nevoie de ele. Era o schimbare mare față de fosta lui viață în domeniul serviciilor financiare, dar îi plăceau mediul liniștit de la birou și sentimentul că face un bine în lume. În plus, primeau cărți gratuite pentru copii, iar rafturile celor mici gemeau de ele. De obicei, pleca la birou mai devreme, dar astăzi avea programare la dentist la ora 10.

Drumul spre școală era destul de lejer. Cu toate că era noiembrie, nu era prea frig. Lenny și Annie țopăiau înainte, lăsând-o pe Kate să meargă la zece metri în urma lor. Ea striga din când în când: „Așteptați la trecere” spre cefele lor, deși ei știau și așteptau oricum,

după care se alergau din nou când ajungeau pe partea cealaltă.

Și apoi pupici, pe creștet pentru Lenny, care începuse să respingă dovezile publice ale afecțiunii mamei sale, și pe buze pentru Annie, care încă îi cerea astfel. Apoi un „Te iubesc” pentru fiecare, un salut cu mâna, și copiii fugeau pe poartă.

Kate se îndepărtă hotărâtă de școală. Dacă înceținea, fie și un pic, cineva ar fi încercat să o atragă în discuție, cu vreo întrebare dacă s-a oferit voluntară pentru o excursie viitoare cu școala sau legată de ce planuri au în weekend, sau cu vreo tânguială despre greșelile profesorilor pe fișele cu temele copiilor. Își strânse fularul în jurul gâtului, îi salută cu capul pe ceilalți părinți care se apropiiau de poartă cu copiii lor, apoi se îndepărtă. Abia atunci își dădu seama că programarea lui Vic era suficient de târziu încât să-i fi putut duce el. Își înăbuși iritarea la gândul că soțul ei avea o dimineată lejeră, că poate și-ar fi scurtat barba fără să se grăbească și apoi ar fi băut o cafea în liniște, în timp ce asculta un podcast. Nu avea niciun drept să se enerveze, dat fiind ce urma să facă, dar tot o irita puțin.

Kate avea de făcut un drum de zece minute de mers sprinten de la școală la gară, apoi încă o jumătate de oră cu trenul, ca să ajungă până în centrul Londrei din suburbia lor deloc cochetă. De obicei, îi plăcea să citească în tren, dar astăzi nu se simțea în stare să se concentreze suficient cât să facă nimic. Din momentul când ajungea la Waterloo, avea patruzeci și cinci de minute până când trebuia să se întâlnească cu James.

Intră la minimarketul din gară ca să caute chifle, dar nu aveau de niciun fel, decât unele cu semințe deasupra, iar Annie cu siguranță nu ar fi mâncat așa ceva. Kate scoase telefonul și îi dădu un mesaj lui Vic. *Nu văd*

decât chifle pe care Annie le-ar considera bleah. Poți să cumperi tu? El îi răspunse la mesaj cu un emoji cu degetul mare în sus, dar ea știa că probabil el avea să ia un pachet de la buticul din colțul străzii în drum spre casă. Chiflile de-acolo nu erau proaspete și Kate se cutremură la gândul listei de aditivi de pe spatele pachetului. Sigur nu ar trebui să existe colorant în chifle. Își puse o alarmă ca să-și aducă aminte să ia unele bune mai târziu.

Cumpără o lipie cu pui pe care s-o păstreze pentru prânzul ei. Era mereu lihnită după ce făcea sex. Lenny avea o întâlnire de joacă aranjată cu Henry după școală, dar ea trebuia să cumpere și o gustare pentru Annie. Se uită la o cutie cu batoane de ovăz și la niște struguri, dar nu cumpără nimic. Dacă s-ar fi prezentat la hotel cu o grămadă de cumpărături, ar fi simțit prea mult că viața ei casnică îi acaparează această parte separată. O să le cumpere în drum spre casă.

Kate se duse la farmacia de pe strada principală, în care puteai intra direct din gară. Partea asta o agita de fiecare dată. Încercă să intre de parcă ar fi vrut să cumpere doar niște șampon sau demachiant, găsi raionul care încă purta numele învechit de „planificare familială” și luă o cutie de prezervative și un tub de lubrifiant. Kate nu credea că e posibil să cumpere prezervative și să nu se simtă ca o adolescentă. Spre ușurarea ei, găsi o cutie cu trei prezervative părăsită printre cutiile mai mari; detesta să cheltuie bani pe ceva ce ar fi aruncat oricum la hotel. Toate pachetele de prezervative erau închise în cutii de plastic cu dispozitive antifurt, ceea ce însemna că trebuia să meargă la casier să le cumpere, în loc să meargă la casa cu autoservire.

„Sunt o femeie matură”, își zise în sinea ei, de mai multe ori, până când tranzacția se încheie. „Sunt o femeie matură. Sunt o femeie matură.”

După ce ieși din gară, în timp ce stătea într-o cafea, la parterul unei clădiri de birouri de vizavi de hotel, Kate își savura cappuccinoul. Vedea ușile de la foaietul hotelului de la masa ei de la geam, palmierii mici din ghivecele uriașe, așezați de o parte și de alta a ușilor turnante, un portar îmbrăcat, destul de improbabil, într-o jachetă roșie, scurtă până în talie, cu fireturi aurii, care avea alături un cărucior pentru bagaje. Două persoane tinerele, cu niște rucsacuri mari în spate, erau gata să încerce ușile turnante, iar Kate privi cum portarul le face semn să folosească ușa de la barul Martini al hotelului, care se deschidea în exterior, aflată la câțiva metri în dreapta, când îi refuzară oferta să le ajute cu bagajele.

Mai fusese o singură dată la acest hotel, când participase la o conferință pentru femeile din mass-media, și știa că primul și al doilea etaj erau ocupate cu săli de conferință. Nu fusese niciodată în camere însă.

James urma să ajungă acolo la zece și jumătate și apoi să-i trimită un mesaj cu numărul camerei, iar ea urma să urce și să i se alăture, așa cum făceau de obicei. Telefonul îi sună la fix. Kate se ridică, își goli cana de cafea, băgă o bomboană mentolată în gură, își luă haina de pe spătarul scaunului și apoi se uită la mesaj. *Întârzi, ajung la 11.* Oftă, apoi se așeză la loc și își scoase laptopul.

Încercă să folosească timpul suplimentar ca să se pună la punct cu lecturile pentru interviul cu psihologa. Chiar urma să-i ia un interviu, partea aceea nu fusese o minciună. Urma să fie a doua zi însă, la telefon, și încă avea de făcut niște pregătiri. Era un lux să se poată cufunda în subiecte atât de fascinante. Din motivul acesta acceptase cu bucurie ocazia să lucreze ca editor colaborator pentru *Hidden Depths*, la scurt timp după ce se întorsese la muncă după concediul de maternitate cu Annie. Undeva între o revistă premium

și revistă științifică, avea mottoul „Pentru femeile deștepte, dar obosite”. În acest rol, Kate era mentor pentru o parte dintre jurnaliștii mai tineri, reprezenta revista la diverse conferințe din domeniu și scria câte un articol lung o dată la două numere. Se potrivea cum nu se poate mai bine în jurul dusului și adusului copiilor de la școală și îi permitea să lucreze în mare parte de acasă.

Era greu să se concentreze la articolul despre aplicații de meditație pentru somn, când se simțea încordată de anticipare, cu un ochi la intrarea în hotel. James probabil că intrase când ea era distrasă, fiindcă fu luată prin surprindere când telefonul îi piui iar. *Camera 706.*